

Lekcja 8

31 sierpnia

SŁUŻBA W NOWOTESTAMENTOWYM KOŚCIELE

PRZEGLĄD

Jezus rozpoczął wielkie ewangelizacyjne zlecenie (Mt 28,19-20) słowami: „Idźcie *tedy*”. Kiedykolwiek udajemy się do świata, musimy baczyć na to, co poprzedza te słowa i stanowi ich podstawę. Wielkie ewangelizacyjne zlecenie jest oparte na oświadczeniu Jezusa: „Dana mi jest wszelka moc na niebie i na ziemi” (Mt 28,18).

Polecenie Jezusa, by czynić ludzi Jego uczniami, chrzcić ich i nauczać wszystkiego, co On przykazał, jest oparte na Jego władzy. Często postrzegamy to wielkie zlecenie jako jedynie nakaz, by „iść”. Jednak jest to nakaz polegania na Jego mocy i władzy, odzwierciedlania Jego charakteru i przekazywania Jego nauki innym ludziom. Jego powołanie do służby obejmuje Jego współczucie dla ubogich i bezradnych ukazane w ewangeliach.

W lekcji tego tygodnia przyjrzymy się temu, jak Kościół nowotestamentowy przyjął zlecenie Chrystusa, by okazywać współczucie ubogim. Wiem, że Kościół po Pięćdziesiątnicy zorganizował służbę pomagania potrzebującym, a uczniowie i przywódcy rozwijającego się Kościoła uczynili służbę współczucia centralnym elementem swojej misji.

CELE NAUCZYCIELA

- Zbadaj wraz z uczestnikami lekcji model zrównoważonej, całościowej służby przedstawiony w Dz 2,41-47.
- Zbadaj rolę darów duchowych danych do służby w Kościele oraz powołanie każdego wyznawcy do służenia potrzebującym.
- Wraz z uczestnikami lekcji oceń skuteczność działań waszego zboru w kontynuowaniu całościowej służby Kościoła nowotestamentowego z pomocą Ducha Świętego.

KOMENTARZ

Tekst biblijny: Poproś uczestników lekcji, by przeczytali Dz 2,41-47. Przejrzyj pięć elementów służby w życiu Kościoła wczesnochrześcijańskiego przedstawione w tym fragmencie. Ile z tych elementów jest świadomie stosowane w służbie twojego zboru?

- Nabożeństwo (Dz 2,42.46-47).
- Wspólnota (Dz 2,42).
- Służba społeczna (Dz 2,45).
- Żniwo ewangelizacji (Dz 2,41.47).
- Uczniostwo (Dz 2,42).

Tekst biblijny: Przeczytaj Dz 9,36-42. Tabita była chrześcijanką mieszkającą w Joppie na wybrzeżu Morza Śródziemnego. Jej imię w języku aramejskim oznacza „gazelę”. Tabita była zamożną osobą i pełniła działalność charytatywną szyjąc i rozdając odzież ubogim mieszkańcom Joppy. Dzięki temu była szanowana i miłowana wśród mieszkańców miasta. Kiedy zachorowała i umarła, wierzący, którzy ją znali, pilnie posłali po apostoła Piotra.

Kiedy Piotr przybył do domu, gdzie złożono ciało Tabity, zastał tam wiele wdów oplakujących zmarłą. Kobiety pokazały mu ubrania, które podarowała im Tabita. Piotr wyprosił wszystkich z pokoju i modlił się za zmarłą, a następnie zwrócił się do niej mówiąc: „Tabito, wstań!” (Dz 9,40). Tabita zmartwychwstała. W wyniku tego wydarzenia wielu mieszkańców Joppy uwierzyło w Chrystusa.

Wskreszenie Tabity nastąpiło nie tylko ze względu na nią samą. Z pewnością Piotr modlił się o przywrócenie jej do życia także ze względu na wdowy i innych mieszkańców Joppy, którzy

Przewodnik dla nauczycieli

potrzebowali pomocy z jej strony. Tabita jest znakomitym przykładem tego, jak należy służyć potrzebującym ludziom wokół nas. Czy duch Tabity został wskrzeszony w twoim zborze? Jakiej służby twojego zboru zabrakłoby wyraźnie w społeczeństwie, gdyby zbor nagle zniknął?

Ilustracja: Cechy Kościoła wczesnochrześcijańskiego zostały przedstawione w Dz 2,41-46 oraz w życiu osób takich jak Tabita. A oto współczesny przykład podobnej służby: Przez ostatnie 18 lat grupa współczujących adwentystów ze zboru w Spencerville w Stanach Zjednoczonych prowadzi służbę, którą nazywają „zszywaniem”. Spotykają się raz w tygodniu rankiem, by studiować, modlić się, przebywać razem i pracować dla zaspokajania potrzeb lokalnego społeczeństwa. Po południu spotykają się na „łamanie chleba”, by spożyć wspólnie posiłek. Spotykają się też z lokalnymi liderami, by odkrywać potrzeby społeczeństwa. Grupa niesie praktyczną pomoc szyjąc kocyki dla dzieci z miejscowego schroniska dla bezdomnych matek. Szyją też poszewki na poduszki, zaopatrują w artykuły pierwszej potrzeby mężczyzn ze schroniska dla bezdomnych, a także wysyłają za granicę kołdry, koce, czapki i odzież. Co twój zbor robi, by odkrywać potrzeby społeczeństwa? Czego potrzebujecie, by działać dla zaspokajania tych potrzeb?

Tekst biblijny: Przeczytaj poniższe trzy fragmenty dotyczące darów duchowych w Kościele wczesnochrześcijańskim: Rz 12,4-6; 1 Kor 12,4-5; 1 P 4,10.

Zwróć uwagę, że te dary duchowe to nie talenty dane ludziom do dowolnego użytku. Są to dary dane Kościołowi do pełnienia służby. Apostoł Paweł podaje długą listę darów duchowych, jakie Bóg daje członkom Kościoła. Przejrzyjcie te listy darów duchowych w Rz 12,6-8; 1 Kor 12,7-11; Ef 4,11-13. Sporządź listę darów duchowych, które dostrzegają u siebie uczestnicy lekcji. Poproś ich, by opowiedzieli, jak posługują się tymi darami w służbie w zborze i poza zbozem.

Ilustracja: Rozważ następujący cytat: „Zbory nowotestamentowe służyły wspólnocie i społeczeństwu. Lud Boży nie dzielił się według rangi czy statusu. Przywódcy kościelni byli odpowiedzialni przede wszystkim za przygotowanie zgromadzenia do skutecznej służby i wydawania świadectwa wobec ludzi wokoło. Kościół nie był postrzegany jak towarzystwo muzyczne wynajmujące artystów i schodzące się na występy. Zbor był jak orkiestra, w której grali wszyscy wyznawcy” (Rex Edwards, *A New Frontier: Every Believer a Minister*, Mountain View 1979, s. 6-7).

Omów wnioski wynikające z powyższego cytatu. Zadaj uczestnikom lekcji pytanie: Jak każdy z was został powołany do służby dla bliźnich w imieniu Jezusa? Poproś, by wyjaśnili swoje odpowiedzi w powiązaniu z koncepcją każdego wierzącego jako misjonarza.

Ilustracja: W Kościele nowotestamentowym dynamiczne społeczności chrześcijańskie są pełne wierzących, którzy służą bliźnim angażując się w całościową służbę. Całościowe zbory występują w wielu formach, ale mają pewne wspólne cechy: (1) całościowe zrozumienie misji Kościoła, (2) chrystocentryczne uduchowienie, (3) zdrową dynamikę zgromadzenia i (4) praktykę całościowej służby.

Poniżej wymienione są świadome działania podejmowane przez całościowe zbory.

Dążąc do całościowego zrozumienia misji Kościoła całościowy zbor:

- Popiera wizję zrównoważonej służby obejmującej uczniostwo, ewangelizację i działalność społeczną.
- Wspiera działalność charytatywną, okazywanie współczucia, działania na rzecz rozwoju społeczeństwa i obronę sprawiedliwości. Gdziekolwiek ludzie cierpią, Kościół ma okazję wykazać się jako ciało Chrystusa.
- Postrzega służbę jako zasadniczo opartą na relacjach międzyludzkich, mającą na celu rozwijanie długotrwałych więzi z ludźmi i prowadzenie ich do wspólnoty kościelnej.
- Postrzega misję zarówno jako lokalną, jak i globalną.

Dążąc do uświęcenia i chrystocentrycznej służby całościowy zbor:

Przewodnik dla nauczycieli

- Skupia życie wspólnoty wokół sensownej służby, kładąc nacisk na głęboką wdzięczność za zbawienie z łaski przez wiarę w Chrystusa.
- Polega na mocy Ducha Świętego w owocnej służbie.
- Jest prowadzony przez natchnione Słowo Boże i naucza zasad wiary mocno ugruntowanych na zasadzie *sola Scriptura - Biblia* i tylko *Biblia* - jako absolutnym moralnym standardzie dobra i zła.
- Zachęca do życia duchowego w ramach nabożeństwa, modlitwy i studiowania w celu rozwoju uduchowienia i uczniostwa.
- Przejawia ofiarną miłość Boga do zgubionych, samotnych i złamanych na duchu oraz kulturuje poświęcenie w ewangelizacji jako naturalnym wynikiem oddawania czci Bogu.

Dążąc do praktyki całościowej służby całościowy zbor:

- Powołuje, szkoli, wyposaża i organizuje członków Kościoła do służby na podstawie szerokiego wachlarza darów duchowych.
- Podtrzymuje służbę działając harmonijnie razem w zorganizowany sposób. Nie popiera działalności na własną rękę w stylu samotnych wszytkowiedzących męczenników działających niezależnie od braci i sióstr.
- Pamięta, że służba ma podwójny cel: służenie ludziom w Kościele i służenie ludziom poza Kościołem. Unika braku równowagi w tej kwestii.

Wspólnie oceńcie, jak wasz zbor wypada w powyższych kategoriach. Módlcie się razem, by całościowe podejście do służby Kościoła nowotestamentowego stało się rzeczywistością w waszym zborze.

PRAKTYCZNE ZASTOSOWANIE

W *Nowym Testamencie* służba jest służeniem Bogu i służeniem społeczeństwu w Jego imieniu. Jezus jest wzorcem służby dla chrześcijan. On przyszedł nie po to, by Mu służyli, ale by służyć (zob. Mt 20,28; J 13,1-17).

- Zapytaj uczestników lekcji, czego oczekują od zboru dla siebie.
- Wezwij ich do zrozumienia, że powodzenie służby zboru zależy od tego, co *każdy* wyznawca wkłada w tę służbę, a nie czego oczekuje od zboru.
- Wymień rodzaje służby pełnione przez twój zbor wewnątrz i na zewnątrz.
- Poproś uczestników lekcji, by określili, w których z wymienionych służb uczestniczą i dopisali swoje imię pod nazwą służby, w której biorą udział.
- Podziękuj tym, którzy są zaangażowani i zaapeluj do innych, by włączyli się w służbę.

Służba powinna z pewnością kłaść nacisk na głoszenie ludziom ewangelii Jezusa Chrystusa, aby mogli Go poznać i przyjąć jako swojego Zbawiciela i Pana. Powinna inspirować ich, by pójść dalej - skłaniać ich, by poznać Chrystusa jako sedno ich istnienia i życiowej służby. Ponadto chrześcijanie są powołani do służenia potrzebującym w imieniu Chrystusa z miłością i pokorą. Przeczytajcie następujące fragmenty: Mt 20,26; J 2,5.9; Dz 6,1-3; Rz 1,1; Ga 1,10; Kol 4,12. Gdybyście przeanalizowali protokoły z posiedzeń rady zboru, jaki odsetek decyzji podjętych przez radę dotyczyłby służby dla społeczeństwa? Jak posiedzenia rady zboru mogą się stać bardziej nakierowane na misję?